

S pomluvou člověk nic nenadělá, říká režisér Pavel Krejčí

Rozhovor

LUKÁŠ DUBSKÝHO

Drama Pochyby mělo mít ve Východočeském divadle Pardubice premiéru již v červnu. Jenže do divadelního provozu zasáhla opatření proti šíření nového koronaviru. A tak se odehrála jen komorní premiéra pro zvané, první diváci se mohli na inscenaci zkušebního rozhlasového režiséra **PAVLA KREJČÍHO** vydat až v září.

Premiéra Pochyb se z původně plánovaného 6. června přesunula na září. Jak moc protikoronavirová opatření narušila průběh zkoušení?

Když přišla karanténní opatření, tak jsme zkoušení odsunuli, nakonec jsme ale mohli v květnu začít pracovat. Museli jsme mít roušky, ochranné štíty, přestože je to komorní inscenace, kde účinkují jen čtyři herci. Někjaké problémy to tedy přineslo, ale v pardubickém divadle fungují všechny složky naprosto profesionálně, takže to nakonec nemělo takový vliv. Bylo to specifické, velmi intenzivní, ale s nejistým výsledkem, zda vůbec dojde k premiéře. Nakonec se v červnu uskutečnila aspoň předpremiéra pro několik pozvaných hostů.

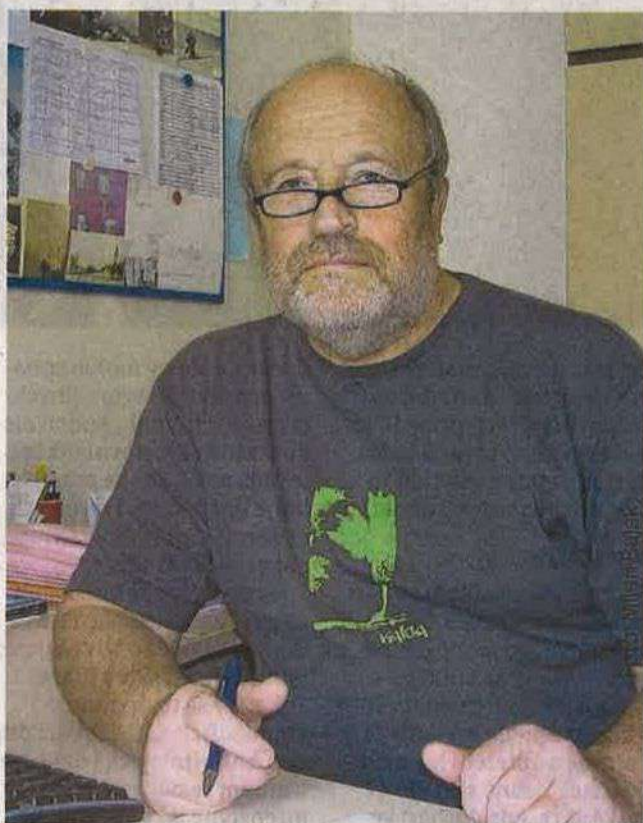
„Vročení není důležité, hra je stále aktuální. Ten příběh se může odehrát kdykoliv, lidé se nemění.“

Takže inscenace byla v červnu připravená a na začátku září jste ji jen „oprášili“?

Byli jsme připraveni na červnovou premiéru. Prodeva přes prázdniny je dlouhá, takže jsme hru museli „oprášit“. Je to text založený na slově, tudíž obtížný na zapamatování. Herci ovšem byli připraveni, objevili jsme jen drobná aranžovací nebo textová nedorozumění.

Jaké je stěžejní téma hry Johna Patricka Shanleyho Pochyby?

Hra je založená na střetu disciplíny a drilu s laskavostí a soucítěním. Tento střet v naší inscenaci zůstal, původně text stál také na rasovém konfliktu nového žáka v církevní škole, který je pro svou jinakost

Pavel Krejčí

Pavel Krejčí absolvoval Střední průmyslovou školu elektrotechnickou v Pardubicích (1963-1967). Potom začal studovat na Elektrotechnické fakultě VUT v Brně, z fakulty ale odešel ještě před absolutoriem. Po dvouleté základní vojenské službě a krátkém intermezzu na telefonní ústředně v Pardubicích nastoupil v roce 1975 jako hlasatel do Čs. rozhlasu v Hradci Králové. Tam se posléze věnoval i redaktorské práci a v roce 1978 měl premiéru u režijního pultu. V letech 1984-1989 studoval DAMU v Praze.

Režie Pavla Krejčího kladou důraz především na detailní práci se slovem, herci, hudbou a zvukem. Patří mezi zakladatele Svazu rozhlasových tvůrců. Spolupracoval také s Klicperovým divadlem Hradec Králové na inscenacích Návštěvní hodiny, Tři velké ženy a Žárliivost.

Zdroj: Český rozhlas Hradec Králové

šikanován. Otec Flynn s tímto žákem soucítí, ujme se ho, ale je obviněn, že s ním navázal nepatřičný vztah. A to je naše hlavní téma – jestliže vás někdo nespravedlivě z něčeho obviní, tak s tím prakticky nic nenaděláte. Pomluva se šíří, když se za pár měsíců nebo let ukáže, že ta informace nebyla pravdivá, už s tím dotyčný jen těžko něco udělá. Původně se Pochyby odehrávají na začátku 60. let minulého století, krátce po atentátu na Kennedyho. Vročení ale vůbec není důležité, hra je stále aktuální. Ten příběh se může odehrát kdykoliv, lidé se nemění.

Je pravda, že o fenoménu fake news se nyní hodně mluví...

Přesně tohle jsem měl na mysli a chtěl jsem to vyjádřit v inscenaci.

Na klasické činoherní inscenaci spolupracujete s pardubickým divadlem poprvé. Jak k této spolupráci došlo?

V Pardubicích už jsem dělal

v komorním prostoru Poedia pásmo o básniku Pavlu Šrutovi. S dramaturgyní Janou Pithartovou jsem spolupracoval již v rozhlase na dramatizovaných četbách a také mi připravovala dramaturgii pro inscenaci Žárliivost v hradeckém Klicperově divadle. Po konzultaci s ředitelem Petrem Dohnalem mi nabídla k realizaci hru Pochyby. Vzhledem k tomu, že jsem Pardubák, tak jsem tuhle nabídku rád přijal. Mám radost, že jako pardubický patriot budu mít svou inscenaci ve zdejšímu divadle.

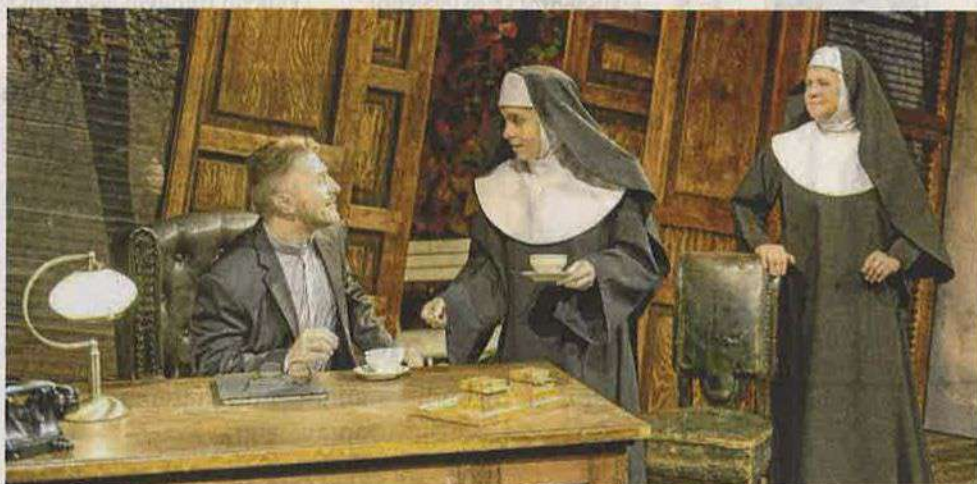
Jste dlouholetým režisérem Českého rozhlasu Hradec Králové. Předpokládám, že pardubické herce asi znáte odtamtud, že?

V rozhlase dělám přes 40 let. Výběr herců je tady značný, protože tu jsou na malém prostoru tři profesionální divadla. Znam už několik generací pardubických herců od Milana Sandhause s Josefem Sommerem až po současnou ge-

neraci mladých herců. Jsem v obraze, vím, jak hrají. Někteří se do rozhlasu hodí víc, jiní méně. Rozhlasové herectví je přece jen jiná disciplína. S obsazením inscenace jsem tedy neměl problém. Jsem spíš herecký režisér, kladu důraz na herce a ne na obrazivost.

Měl jste možnost pracovat na Malé scéně ve dvoře. Když jste zaměřen na slovo a herce, je to pro vás příjemnější prostor než velké jeviště?

Budu přímý, je to pro mě příjemnější. Mé inscenace jsou intimní a na komorní scéně můžete hrát na větší detail. Líbí se mi ten blízký kontakt s publikem, kdy divák vidí, jestli má herec špinavé boty. Herci nemusí tolik stylizovat svůj hlasový projev, aby je bylo slyšet až na balkon. Má to ovšem pro herce nevýhodu, že si neodpočinou, každý detail je vidět. Divák může spatřit sebemenší záchvěv v mimice. Pro hry, které si vybírám a které jsou vztahové, je komornější prostor výhodou.

V KOMORNÍ INSCENACI Pochyby uvidí diváci Josefa Pejchala v roli otce Flynn, Elišku Láskovou jako sestru James a Jindru Janouškovou coby sestru Aloysii. Foto: Petr Sedlák